

ДВОР
ОТ КРЕЖ
И
ЗВЕЗДНА
СВЕТЛИНА

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *A Court of Frost and Starlight*

Text copyright © 2018 by Sarah J. Maas

Map copyright © 2017 by Kelly de Groot

This translation of *A Court of Frost and Starlight* is published by EGMONT BULGARIA by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc. All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2018

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2206-9

На читателите, които гледат звездите и мечтаят.

ГЛАВА 1

Фейра

Първият сняг започна да се сипе над Веларис преди час.

Когато привърших закуската си от препечена филийка и бекон с чаша опияняващ чай, светлият калдъръм вече беше посипан с фин бял пращец.

Нямах представа къде е Рис. Нямахше го в леглото, когато се събудих, неговата страна на дюшека вече студенееше. Нищо необичайно, тъй като и двамата имахме твърде много работа напоследък.

Седях на дългата маса от черешово дърво в трапезарията на градската къща и наблюдавах свъсено снежните вихрушки отвъд обкованите с олово стъкла на прозорците. Някога се ужасявах при мисълта за първия сняг, живеех в постоянен страх от дългите безпощадни зими.

Но именно една дълга безпощадна зима ме запрати толкова надълбоко в гората онзи ден преди почти две години. Дългата безпощадна зима, която ме накара да убия вълк от отчаяние, а накрая ме доведе дотук – до този

живот, до това... щастие.

Снегът се сипеше на едри парцали, кацащи тежко по сухата трева на малката предна ливада, по шиповете и дъгите на декоративната ограда отвъд нея.

С всяка танцуваща снежинка дълбоко в мен се надигаше блещукаща хладна мощ. Да, аз съм Велика господарка на Двора на Нощта, но и благословена с дарбите на всички останали дворове. Явно сега този на Зимата искаше да си поиграе с мен.

След като най-сетне умът ми се поразбуди достатъчно, свалих щита от черен диамант от съзнанието си и пратих една мисъл по моста между душите ни с Рис.

Накъде отлетя толкова рано?

Въпросът ми се разсея в мрака. Сигурен знак, че Рис е далеч от Веларис. Навярно дори извън границите на Двора на Нощта. И в това нямаше нищо необичайно – през последните месеци често посещаваше военните ни съюзници, за да затвърди взаимоотношенията и търговията помежду ни и да следи изкъсо плановете им след краха на Стената. И аз го придружавах, когато собствената ми работа го позволяваше.

Взех празната чиния, допих чая си и тръгнах към кухнята. Игрите с лед и сняг щяха да почакаат.

Нуала вече приготвяше обяда на кухненския плот. Магнах ѝ с ръка, като посегна да вземе празните ми съдове.

– Аз ще ги измия – заявих вместо поздрав.

Оцапана до лактите с брашно – правеше някакъв пай с месо – полусянката ми се усмихна с благодарност и ме остави да се справя сама. Беше мълчалива, макар че и двете, с нейната сестра близначка Серидуен, далеч не можеше да се опишат като стеснителни. Не и докато ра-

ботеха – тоест шпионираха – за Рис и Азриел.

– Вали сняг – отбелязах безсмислено, надниквайки през кухненския прозорец към градината, докато миех чинията, вилицата и чашата си. Сестра ми Илейн беше успяла да покрие по-уязвимите храсти и лехи с платно в готовност за зимата. – Доста ще понатрупа.

Нуала разтла плетеница от лентички тесто върху пая и започна да запечатва краищата с ловките си пръсти-сенки.

– Хубаво ще е да имаме бяло слънцестоене – отбеляза с мелодичния си, но и някак приглушен глас сякаш изтъкан от шепот и сенки. – Някои години времето е доста меко по празника.

А, да. Зимното слънцестоене. След седмица. Още бях доста неопитна Велика господарка и няхах представа каква щеше да е официалната ми роля на празника. Ако предстоеше някоя Върховна жрица да изпълнява противни церемонии като онази на Ианта от миналата година...

Година! Богове, почти година, откакто Рис се възползва от онази уговорка, за да ме измъкне от отровния Двор на Пролетта, да ме избави от отчаянието ми. Ако беше закъснял дори с минута, само Майката знае какво можеше да ме сполети. Къде можеше да съм сега.

Снежните вихрушки се гонеха из градината и снежинките се вплитаха в кафявите нишки на платницата по храстите.

Другарят ми се беше борил така самоотвержено за мен, и то без надеждата, че някой ден ще бъда негова.

И двамата се борихме за любовта си, ляхме кръв заради нея. Рис умря заради нея.

Още виждах онзи миг и насън, и наяве. Как изглеждаше лицето му, как спряха да се надигат гърдите му, как

нишката помежду ни се разкъса на хиляди парчета. Още чувствах онази празнота в гърдите си, точно там, където преди бях усещала връзката ни, *него*. Дори сега, когато тази връзка се лееше между нас като река от звездна нощ, отзвукът от липсата ѝ не заглъхваше. Будеше ме нощем, напомняше ми за себе си, докато говорех с някого, докато рисувах, докато се хранех.

Рис отлично знаеше защо в някои нощи се вкопчавах по-плътно в него, защо се случваше дори посред бял ден да стисна ръката му. Знаеше, както и аз самата знаех причината *той* понякога да се отнася, да мига насреща сякаш не вярва на очите си, потривайки гърди, за да облекчи болката там.

Работата помагаше. И на двама ни. Гледахме да сме заети, съсредоточени в нещо друго. Понякога се страхувах от тихите бездейни дни, когато всички онези мисли ми се нахвърляха. Когато оставах насаме със съзнанието си и спомена за мъртвото тяло на Рис върху скалистата земя, за това как кралят на Хиберн прекърши врата на баща ми, а всички онези илирианци се посипаха на пепел от небето.

Може би някой ден дори работата нямаше да е достатъчно укрепление срещу тези спомени.

За щастие, в близкото бъдеще ни чакаше предостатъчно работа. Възраждането на Веларис след нападенията на Хиберн беше само една от множеството ни неотложни задачи. Чакаха ни и доста други – както във Веларис, така и извън него: в Илирианската планина, в Изсечения град, в просторните граници на целия Двор на Нощта. Да не забравяме и останалите дворове в Пририан. И новороденият свят отвъд него.

Но засега трябваше да се погрижим за слънцестоеенето. Най-дългата нощ в годината. Обърнах се към Нуала,

която натискаше краищата на пая.

– И тук празникът е много важен, нали? – попитах я небрежно. – Не само в Дворовете на Зимата и Деня. И на Пролетта.

– О, да – отвърна Нуала и се приведе над плота, за да огледа произведението си. Опитна шпионка, обучена от самия Азриел, и майстор-готвач. – Много ни е скъп. Носи ни близост и топлина. Подаръци, музика и храна. Понякога пируваме под звездното небе...

Точно обратното на пищното, необузвано неколкодневно празненство, на което бях подложена миналата година. Но като стана дума за подаръци...

Трябваше да купя подаръци на всички. Не че трябваше – исках.

Защото всичките ми приятели, вече мое семейство, се биха, проляха кръв и също едва не загубиха живота си.

Прогоних картината, която прониза съзнанието ми: Неста, приведена над ранения Касиан, и двамата готови да загинат заедно пред краля на Хиберн. Трупът на баща ми зад тях.

Имахме нужда от празненство. Напоследък толкова рядко се събирахме всички заедно за повече от час-два.

Нуала продължи:

– Освен това е време за покой. Време да поразмишляваме за мрака, за това как светлината блести най-ярко в него.

– Има ли церемония?

Полусянката сви рамене.

– Да, но ние никога не ходим. Тя е за желаещите да почетат прераждането на светлината, обикновено прекарвайки цялата нощ в абсолютен мрак. – Нуала се подсмихна тихо. – А за нас със сестра ми това не е нещо ново.

Нито пък за Великия господар.

Кимнах, опитвайки да прикрия облекчението си, защото няма да ми се наложи да вися с часове в някой храм.

Оставих измитите си съдове да съхнат на малката дървена поставка до мивката, пожелах на Нуала спорна работа и тръгнах към горния етаж да се облека. Серидуен вече ми беше приготвила дрехи, но нея самата и тук я нямаше. Нахлузих дебелия тъмносив пуловер, тесния черен клин и топлите ботуши, после сплетох косата си в хлабава плитка.

Преди година ме тъпчеха в изящни рокли и бижута, караха ме да вървя като на изложба пред високомерните дворяни, които ме зяпаха като първокласна кобила за разплод.

Погледнах с усмивка халката от сребро със сапфири на лявата ми ръка. Пръстена, който си бях спечелила от Горската тъкачка.

Усмивката ми посърна леко.

И сякаш отново видях как Стрига стои пред краля на Хиберн, обляна в кръвта на плячките си, как той хваща главата ѝ в ръце и прекършва врата ѝ. А после я хвърля на зверовете си.

Стиснах пръсти в юмруци, вдишвайки през носа, издишвайки през устата, докато слабостта в крайниците ми не отшумя и докато стените на стаята не спряха да ме притискат.

Успях да насоча вниманието си към личните вещи в спалнята на Рис – нашата спалня. Помещението далеч не можеше да се нарече малко, но напоследък бе започнало да ми се струва... отесняло. Писалището от палисандрово дърво до едната стена беше отрупано с листи и книги, и мои, и негови; бижутата и дрехите ми вече бяха разде-

лени в тази и в някогашната ми спалня. Имаше и оръжия.

Кинжали и мечове, лъкове и колчани. Почесах се по главата, виждайки тежкия страховит боздуган, който Рис някак беше успял да захвърли до писалището, без да забележа.

Дори не исках да знам откъде е. Но подозирах, че е намесен Касиан.

Разбира се, можехме да съхраняваме оръжията си в пространството между дворовете, но...

Изгледах свъсено собствените си илириански мечове, опрени на масивния гардероб.

Ако снегът ни затрупаше, можех да използвам деня, за да подреда малко. Да намеря място за всичко. Особено за онзи боздуган.

Щеше да е предизвикателство, защото Илейн още живееше в една от стаите по коридора. Неста си беше избрала собствен дом в другия край на града, гледах да не се замислям за това. Люсиен се настани в изтънчен апартамент до реката още в деня след завръщането си от бойното поле. И от Двора на Пролетта.

Не го разпитвах за това негово посещение при Тамлин.

Самият той не каза нищо за насиненото око и сцепената устна. Просто попита двама ни с Рис дали се сецане за някое място във Веларис, където би могъл да отседне, понеже не искал да ни притеснява повече в градската къща, нито пък да се изолира в Дома на Ветровете.

Не спомена Илейн, нито близостта си с нея. Сестра ми не го помоли да остане, нито да си тръгне. И дори синините по лицето му да я тревожеха, не го показа.

Люсиен обаче се задържа в града и гледаше да си намира работа – често липсваше с дни и седмици наред.

Но въпреки че Люсиен и Неста живееха в собствени

жилища, градската къща започваше да ми се струва тясна. Най-вече когато Мор, Касиан и Азриел отсядаха тук. Домът на Ветрове пък беше твърде голям, твърде официален, твърде далеч от града. Чудесен за нощ-две, но... Тази къща ми харесваше повече.

Тук беше моят дом. Първият във всяко смислено отношение.

И ми се искаше всички заедно да отпразнуваме Зимното слънцестоене тук. Колкото и пренаселено да ставаше.

Метнах смръщен поглед към купчината листове, които трябваше да прегледам: писма от други дворове, от жрици, борещи се за влияние, от кралства – и човешки, и елфически. Седмици наред ги отлагах, но накрая реших да отделя тази сутрин за тях.

Велика господарка на Двора на Нощта, Защитница на Дъгата и... Писалището.

Изсумтах и отметнах плитката си през рамо. Хрумна ми, че за слънцестоенето може да си подаря личен секретар. Някой, който да чете и да отговаря на писмата, да пресява важното от неналожителното. Защото, ако имах малко свободно време за себе си, за Рис...

Реших да проуча бюджета на двора ни, от който Рис никога не се бе интересувал, и да проверя дали ще мога да си позволя секретар. Заради нас двамата.

Знаех, че хазната ни е почти бездънна, че най-спокойно можем да наемем някого, който да върши работата ми вместо мен, но просто нямах нищо против да я върша сама. Даже ми доставяше удоволствие. Тази земя, народът ѝ бяха в сърцето ми заедно с другаря ми. Довчера отдавах почти всеки час от деня си в тяхна помощ. Докато не ме помолиха най-учтиво да си вървя у дома и да се

порадвам на празника.

След войната народът на Веларис се зае с предизвикателството да издигне наново града си и да помогне на пострадалите. Още преди аз самата да измисля как да им съдействам, вече се бяха появили множество общности за взаимопомощ. Затова постъпих като доброволец в няколко от тях, заемайки се с дейности като намиране на домове за останалите без покрив, посещения при семействата, засегнати от разрушението, и снабдяване на останалите без подслон и лични притежания с палта и провизии за зимата.

Всичко това беше важна, благородна, удовлетворителна работа. Но някак... чувствах, че мога да помогна *с още*. Лично аз. Просто не ми хрумваше как.

И явно не само аз имах желание да помогна на онези, които бяха загубили толкова много. С приближаването на празника се стекоха много нови доброволци, изпълвайки публичната зала до Палатата на шивачите и бижутерите, където се бяха установили повечето от общностите. *Помощта ви беше незаменима, господарке* – каза ми вчера една от ръководителките на благотворителната кампания. – *Идвайте почти всеки ден и работите така усърдно. Починете си идната седмица. Заслужавате го. Празнувайте с другаря си.*

Опитах да възразя, да изтъкна, че трябва да раздадем още много палта, да разнесем още много дърва за огрев, но елфката просто посочи препълнената с доброволци зала. *Имаме повече помощници, отколкото са ни нужни.*

Когато отново опитах да възразя, тя ме изгони през входната врата. И я затвори зад мен.

Ясно. Случваше ми се все същото във всяка друга организация, през която минах вчера следобед. *Вървете у*

дома и се радвайте на празника.

Накрая изпълних заръката. Поне първата част. *Радването* обаче...

Отговорът на Рис най-сетне проблесна по връзката ни, донесен от грохот на тъмна блещукаща мощ.

В лагера на Девлон.

Защо чак сега отговаряш?

Да, разстоянието до Илирианската планина беше голямо, но ме учуди, че посланието му идва след минути.

Тих сладострастен смях.

Касиан се беше разбеснял. Нареждаше толкова бързо, че дъх не си поемаше.

Горкичкото ми илирианско гълъбче. Май много те измъчваме, а?

Смехът на Рис отново се понесе към мен, милвайки самата ми душа с обвити в нощ ръце. След миг обаче секна и се изпари толкова бързо, колкото беше дошъл.

Касиан погна Девлон. Ще говорим по-късно.

Той погали любящо сетивата ми и изчезна. Скоро щях да получа подробен доклад, но засега... Усмихнах се на снега, танцуващ отвъд прозорците.

ГЛАВА 2

Рисанд

Беше едва девет сутринта, а Касиан вече беснееше. Воднистото зимно слънце неуспешно се мъчеше да проникне през облаците, надвиснали над Илирианската планина, а вятърът тъгнеше покрай сивите върхове. Няколко сантиметра сняг вече застилаха оживения лагер и сякаш вещаеха същата участ за Веларис.

Като напусках града призори, вече валеше – навярно, докато се прибера, земята вече ще е загърната в бяла покривка. Не успях да попитам Фейра при краткия ни разговор по връзката преди минути, но може да се поразходим заедно. Искам да ѝ покажа как блести градът на звездната светлина под девствения сняг.

Но другарката и градът ми сякаш се намираха в съвсем различен свят от трескавата работа в лагера Ветробран, скътан в широк високопланински проход. Дори свирепият вятър, фучащ между върховете, опровергавайки названието на лагера с дивите снежни вихрушки, които издигаше във въздуха, не възпираше илирианците

от ежедневните им задачи.

Воините, които не патрулираха из района, тренираха по няколко скални площадки, завършващи със стръмна пропаст към малката долина отдолу. Невоюващите елфи се занимаваха всеки със своя си занаят – търговия, ковачество, обущарство.

Елфките вършеха черната работа. Те самите обаче не я възприемаха така. Задачите и на млади, и на стари бяха едни и същи: готвене, чистене, отглеждане на деца, шиене, пране... И в тези дела имаше чест – при други обстоятелства можеше да се изпълняват с гордост. Но не и когато всяка елфка от лагера беше длъжна да ги изпълнява. А отметнеше ли се от дълга си, или някоя от шестте лагерни майки, или елфът, ръководещ живота ѝ, щеше да я накаже.

Така живееше народът на майка ми, откакто познавах това място. Преди няколко месеца светът се беше пре-родил по време на войната, след краха на Стената, но ето че някои неща не се променяха. Особено тук, където промяната настъпваше по-бавно от топенето на глетчерите, разпръснати из планината. Традициите отпреди хиляди години си оставаха почти непокътнати.

Досега. Докато не се появихме ние.

Откъснах вниманието си от шумния лагер отвъд очертаните с тебешир граници на тренировъчните площадки, където стояхме. Касиан продължаваше да спори с Девлон.

– Момичетата са заети с подготовката за слънцестое-нето – обясняваше лагерният господар, скръстил ръце върху масивните си гърди. – Жените имат нужда от по-мощ, за да приготвят всичко навреме. Ще тренират идната седмица.

Вече не знаех за кой път водим почти един и същ разговор през десетилетията, в който Касиан притискаше Девлон.

Вятърът брулеше тъмната коса на приятеля ми, но лицето му остана твърдо като гранит, докато говореше на воина, неохотно заел се да ни тренира:

– Момичетата ще могат да помогнат на майките си след края на тренировката. Ще я намалим на два часа. Остатъка от деня ще отделят на приготвянията за празника.

Девлон плъзна лешниковите си очи към мен.

– Това заповед ли е?

Задържах погледа му. И въпреки короната ми, силата ми, с усилие устоях да не се превърна в разтрепераното дете отпреди пет века – от онзи първи ден, когато Девлон се извиси над мен и ме хвърли на тренировъчната площадка.

– Ако Касиан каже, че е заповед, значи е.

През годините, в които водехме същата тази битка с Девлон и илирианците, ми беше хрумвало, че мога просто да нахлуя в съзнанието му, в съзнанията на всички тях, и да ги склоня. Но има граници, които не съм готов да премина. А и Касиан не би ми го простил.

Девлон изсумтя и дъхът му се изви на бяла струйка пред него.

– Един час.

– Два часа – натърти Касиан и разгърна леко криле, придържайки се към линията, която ме бяха извикали да му наложа тази сутрин.

Явно положението беше тежко, щом брат ми ме беше извикал. Много тежко. Може би трябваше някой от нас винаги да се навърта наоколо, поне докато илирианците

не запомнят, че действията им неизменно водят до последиствия.

Но войната засегна всички ни и докато градяхме ново разрушеното, докато териториите на човеците пълзяха бавно към нашите, докато елфическите кралства се чудеха какви ли поразии можеха да им се разминат в този свят без Стена... Просто не разполагахме с достатъчно ресурси да оставим наши хора на пост тук. Още не. Може би следващото лято, ако нещата по другите места се поуталожат.

Хората на Девлон чакаха на най-близката площадка, оглеждайки изпитателно двама ни с Касиан, както през целия ни живот досега. Бяхме изклали немалко от тях в Кървавия ритуал преди векове, затова още страняха, но... Илирианците се биха и проляха кръв това лято. Именно те претърпяха най-многобройни загуби, поемайки първичната мощ на Хиберн и Котела.

Фактът, че изобщо имаше оцелели, беше доказателство за уменията им и върховното водачество на Касиан, но заради изолацията и бездействието им в планината загубата започваше да се превръща в нещо грозно. Опасно.

Никой от нас не беше забравил, че при управлението на Амаранта няколко групи воители на драго сърце бяха свели глави пред нея. А и несъмнено никой от илирианците не беше забравил, че първите месеци след падението ѝ ние изловихме всички отцепници. И ги накарахме да си платят.

Да, трябваше да оставим някого на пост тук. И това ще стане.

Девлон упорито скръсти мускулести ръце.

– Момчетата заслужават едно хубаво слънцестоене

след всичко преживяно. Нека момчетата им го осигурят.

Копелето определено знаеше какви оръжия да използва – и физически, и словесни.

– Два часа на площадката всяка сутрин – заяви Касиан с онзи твърд тон, при който дори аз не смеех да настоявам, защото можеше да доведе само до кавга. Погледът му не трепваше. – Нека момчетата помогнат с украсяването, чистенето и готвенето. И те имат по две ръце.

– Някои – поправи го Девлон. – Други се върнаха от войната без една.

Не видях, но усетих колко дълбоко думите му пронизаха Касиан.

Такава беше цената да си пълководец на моите армии: всяка травма, всяка смърт, всеки белег той приемаше като свой личен провал. А сега, попаднал сред тези воители, когато виждаше с очите си липсващите им крайници и жестоки травми, някои от които никога нямаше да оздравеят...

– Ще се упражняват по деветдесет минути – нареших, укротявайки тъмната сила, която започваше да се надига във вените ми и да търси излаз към света. Пъхнах премръзналите си ръце в джобовете. Касиан имаше благоразумието да се престори на възмутен и разпери широко криле. Девлон отвори уста, но аз го прекъснах, преди да е изкрещял някоя глупост. – По час и половина всяка сутрин, а после се заемат с домакинската работа. Мъжете ще им помагат с каквото могат. – Огледах шатрите и малките къщурки от камък и дърво, разпилени из широкия проход и нагоре по осеяните с дървета скатове. – Не забравяй, Девлон, че и много жени претърпяха сериозни загуби. Може да не са останали без ръка или крак, но съпрузите, синовете и братята им са били по

бойните полета. Всички ще помагат за подготовката на празника и всички ще тренират.

Кимнах с брадичка на Касиан да ме последва към къщата отвъд лагера – полевата ни база тук. Бях обладал Фейра на всяка повърхност в нея – кухненската маса ми беше любима заради онези диви първи дни след официалното ни свързване, когато не понасях близостта ѝ, без да проникна в нея.

Колко далечни ми се струваха сега онези дни. Сякаш отпреди цяла вечност.

Имах нужда от празник.

Сняг и лед хрущяха под ботушите ни, докато крачехме към тясната двуетажна каменна къща в началото на гората.

Имах нужда от празник – не за да си почина или да отида някъде, а просто за да остана повече от няколко часа в едно легло с другарката си.

Повече от няколко часа да спя до нея и да я обладавам. Напоследък беше или едното, или другото. А това беше напълно неприемливо. И ме правеше безразсъден.

Миналата седмица бях толкова смазващо зает и толкова отчаян да я докосна, да я вкуся, че я покорих по време на полета от Дома на Ветровете към градската къща. Високо над Веларис, пред погледите на всички – ако не бях обгърнал двама ни с плащ за невидимост. Подвигът изискваше внимателна преценка на движенията ми и го планирах от месеци, но когато Фейра се притисна към мен, когато останахме сами в небето, един-единствен поглед в синьосивите ѝ очи ме накара да разкопча панталона ѝ.

След миг вече прониквах в нея и едва не ни забих в покривите като неопитен илириански хлапак. Фейра просто се разсмя.

И дрезгавият звук ме доведе до финала.

Не беше най-бляскавият ми момент и несъмнено щях да потъна до още по-големи низини, преди Зимното слънцестоене да ни донесе поне един ден истинска почивка.

Потиснах надигацията се в мен копнеж, докато от него не остана само смътен тътен в дъното на съзнанието ми. Проговорих чак когато с Касиан минавахме през дървената входна врата.

– Имаш ли да ми казваш нещо друго, така и така съм дошъл?

Изтръсках снега от ботушите си в рамката на вратата и влязох в къщата. Кухненската маса се намираше точно в средата на предната стая. Прогоних спомена за Фейра, приведена над нея.

Касиан въздъхна и затвори вратата след себе си, после прибра криле и се облегна на нея.

– Мъти се раздор. А когато на слънцестоенето се съберат толкова кланове, ще го раздухат още повече.

Запалих камината с искра от силата си и малкото помещение се затопли бързо. Използвах само струйка магия, но дори нейното освобождаване пооблекчи постоянното напрежение от обуздаването на истинската ми същност, на тъмната ми мощ. Облегнах се на проклетата маса и скръстих ръце.

– И преди сме си имали работа с такива глупости. Ще овладеем положението.

Касиан поклати глава и дългата до раменете му тъмна коса проблесна на воднистата светлина, процеждаща се през предните прозорци.

– Не е като преди. Преди нас, двамата, и аз ни мразех заради заради произхода ни. Този път обаче... ние ги изпратихме на война. аз ги изпратих, Рис. И сега не

само воините недоволстват, но и елфките. Смятат, че сме ги изпратили на юг, за да си отмъстим за отношението им към нас в детството ни, че нарочно сме разположили част от воините им по фронтовите линии.

Лошо. Много лошо.

– В такъв случай трябва да подходим внимателно. Разбери откъде изтича отровата и я спри. С мирни средства – поясних, когато Касиан вдигна вежди насреща ми. – Този път няма да оправим нещата с убийства.

Той се почеса по долната челюст.

– Прав си, няма.

Не можеха да ги изловят като отцепническите банди, тормозили всички по пътя си. Просто изключено.

Касиан плъзна поглед из смъртно осветената къща, към прашящата камина, където бяхме гледали как майка ми готви по време на обучението ни. Стара позната болка изпълни гърдите ми. Всеки сантиметър от тази къща беше напоен с миналото.

– Много от тях се прибират за слънцестоенето – продължи Касиан. – Мога да остана тук, да следя положението. Ще раздам подаръци на децата, на някои от съпругите. Неща, от които наистина се нуждаят, но гордостта не им позволява да си ги поискат.

Добра идея. Но...

– Може да почака. Трябваш ми у дома за слънцестоенето.

– Нямам нищо против да...

– Трябваш ми у дома. Във Веларис – додадох, когато отвори уста за някое излияние, подбудено от илирианската преданост, която още изпитваше, въпреки че цял живот се отнасяха с него като с нищожество. – Ще прекараме слънцестоенето заедно. Всички.

Дори да се наложеше да им издам директна заповед като Велик господар. Касиан килна глава.

– Какво те мъчи?

– Нищо.

Предвид обстоятелствата нямах за какво да се оплаквам. Желанието да си лягам редовно с другарката ми не беше точно неотложен въпрос. Нито пък нечия чужда грижа, освен наша.

– Май си леко напрегнат, а, Рис?

Естествено, че ме беше прочел като отворена книга.

Въздъгнах и вдигнах свъсен поглед към древния почернен от сажди таван. И в тази къща бяхме празнували слънцестоенето. Майка ми винаги имаше подаръци за Азриел и Касиан. Касиан получи първия подарък в живота си при първото ни слънцестоене тук. Още помнех сълзите, които опита да прикрие, докато го отваряше, както и сълзите в очите на майка ми, докато го гледаше.

– Ще ми се да прескоча направо в следващата седмица.

– Е, силата ти не е ли способна на това?

Пратих му сух поглед. Той ми се ухили наперено в отговор. Винаги ще съм благодарен за тях – приятелите ми, семейството ми, които не се плашат от силата ми, не ги обгръща мирис на страх при срещата с нея. Да, способен съм здравата да ги поуплаша, но всички си правехме такива номера един на друг. Касиан ме беше стряскал повече пъти, отколкото ми се ще да си призная – последният беше преди броени месеци.

Всъщност два пъти. Беше го направил два пъти в рамките на няколко седмици.

Още виждах как Азриел го влачи от бойното поле, как по краката му шурти кръв и попива в калта, как раната през средата на тялото му зее като чудовищна паст.